

Çamur böcekleri meşguldü. Kimi sağa gidiyordu kimi sola, kimi yukarı kimi aşağı. “Doğru taraf batı” diyen de vardı, “Doğru taraf doğu” diyen de. Bazıları, “Kuzey daha iyi” derken bazıları, “Güney daha iyi” diyordu. Kim haklı kim haksız, belli değildi. Kışın aç kalmamak için otlarla tohumları çamura katıp stok yapıyorlardı. Her gün aynı işi yapsalar da hiç sıkılmıyorlardı; alışkanlıkları onlara yetenek gibi geliyordu. Bir çamur böceği o gün çamurunu yuvarlayıp şuradan şuraya götürdüyse bu büyük bir başarı sayılıyordu.

Günlerden bir gün beş çamur böceği çamurunu yuvarlıyordu. Dördü neredeyse aynı hizadayken, biri biraz öndeydi. Bu diğerlerinin de dikkatini çekmişti. İçlerinden biri dayanamayıp seslendi:

“Sen önde gidiyorsun!”

ANOOSHİRVAN MİANDJİ

Önde giden çamur böceği gururla yanıtladı:

“Evet, öyle.”

Sonra bir başkası seslendi:

“Evet, öndesin ama senin çamur topun zaten küçük!”

“Çamur topum küçük ama bacaklarım da küçük.”

“Sonuçta çamur topun bizimki kadar olsaydı önde gidemezdin.”

Diğeri ekledi:

“Evet, sevinme o yüzden.”

Küçük çamur böceği bir an sessiz kaldıktan sonra, “İstesem ben de büyük bir çamur topu yapabilirim, hatta sizinkinden daha büyüğünü” dedi.

“Neyi bekledin o zaman arkadaş, yapsaydın.”

“Yapamaz yahu, yapsaydı yapardı, yapamaz; zaten bu küçük çamur topunu ancak yapabilmiş.”

Hepsi gülmeye başladı.

Küçük böcek cevap vermekte gecikmedi:

“İstesem yapabilirim.”

Diğerleri koro halinde, “Yapamazsın” dediler.

Küçük çamur böceği daha yüksek sesle, “Yapabilirim!” dedi.

“Ya-pa-maz-sın!”

ANOOSHİRVAN MİANDJİ

“Ya-pa-bi-li-rim!”

Tartışma bitmek bilmiyordu çünkü birbirlerini anlamak için değil, yenmek için tartışıyorlardı. Oradan geçen bazı çamur böcekleri durup onları izliyor, bazıları da bıkkın şekilde yoluna devam ediyordu. Kimi de bir kavga çıksa diye bekliyordu.

Onlar böyle tartışırken gün bitmiş, küçük çamur böceği yuvasına dönmüş ama arkadaşlarının sözleriyle yüz ifadeleri bir türlü aklından çıkmamıştı. O yüzden sabahı zor etmiş, ertesi gün ilk iş usta yaşlı böceğe gitmişti.

* * *

Usta böcek tecrübeli biriydi. Küçük böcek onunla selamlaştıktan sonra hemen konuya girdi:

“Usta böcek, benim bir sıkıntım var; size danışmaya geldim.”

Usta böcek güven veren bir yüz ifadesiyle yanıtladı:

“İyi yapmışsın, söyle bakalım, neymiş sıkıntın?”

ÇAMUR BÖCEĞİ

“Büyük bir çamur topu yapmak istiyorum.”

“Büyük bir çamur topu mu? Neden peki?”

“İşte yapmalıyım, büyük bir çamur topu yapmalıyım, öyle gerekiyor.”

“Tamam da sebebi nedir, durduk yere nereden çıktı bu fikir? Asıl önemli olan fikrin arkasındaki sebeptir. Sebep kıymetliyse fikir de kıymetli olmaya başlar.”

Küçük böcek biraz düşündükten sonra, “Dün bir olay yaşadım, arkadaşlarım yaptığım çamur topuyla alay ettiler” dedi. “Çamur topum küçük olduğundan önde gittiğimi düşünüyorlar. Onlara daha büyüğünü de yapabileceğimi söyledim. O yüzden büyük bir çamur topu yapmak istiyorum.”

“Peki daha büyük bir çamur topu yaptın diyelim, ne olacak? Eline ne geçecek? Bunu hiç düşündün mü?”

“Evet, dün gece düşündüm. En büyük çamur topu benim olursa, bir daha benimle alay edemezler. Güçlü olduğum anlaşılır, herkes bana saygı duyar. ‘O işte, en büyük çamur topunu yapan böcek o’ derler.”